tunnistas temmale omma armastust ta wasto ülles ja melitas tedda, temma nouusse heita. Agga nüüd sai Bõmi südda boyis hirmoga täidetud — ta kulis mitto Inglid taewast temma wasto hüüdwad: põggene! põggene tuttuste! ja seddamaid kiskus ta ennast lahti ja pistis ukse pole jooksma. Häbbi ja wihha täis kargas kaupmehhe emmand temma järrele — sai noa kätte, aias ähwardades sedda temma peäle ja olleks temma kõrri ärraleikand, kui ta polleks sanud käega wasto lüa, mis hawatud sai, ja temma käest ärrapeäseda. Ta jooksis siis, ni werrine kui ta olli ja ilma rietta, ülitsa peäle; agga mis nou nüüd? ja kuhho nüüd miñna? Senna liñna jäda ja ennast ühhelegi näidata, ni werrine, kui ta olli, sedda temma südda ei kannatand mitte; sest siis olleks temma perreemmanda häbbi keige rahwale teäda sanud. Ta pidi siis omma issa jure jooksma ja ennast temma warjo

warjo akka heitma — agga jäi jälle mõtlema: kui ma ni waene ja willets, ilma rietta ja werrine mo issa silma ette tullen, siis ta südda löhkeb ehmatusse ja kurwastusse pärrast, ja ehk monni wottab weel mo issat naerda, et ta mind saatnud teist põlwe otsima. Sedda mõtteldes põris ta kohhe jälle teise tele ja jooksis lähhi õid ikka eddasi, kui olleks ta middagi kurja teinud, senni kui ta teisel öhtul ühhe kanga-plekia maia jure sai, kus ta joud nenda ärralõppes, et ta woimato ukse ette mahhalanges, ja pallokest leiba ja kord jua pallus. Sedda anti temmale, ja maiaperremees kulas ta käest, kust ta olli ja kuhho ta pidi minnema. Ta räkis siis nuttes keik ülles, mis temmale olli sündinud; agga ei ta nutnud mitte omma ennese hädda ja waewa pärrast, waid selle murre ja ahhastusse pärrast, mis ta issa saaks tunda, kuuldes, et ta olli ärrajooksnud ja laiale sanud. Se

nar-